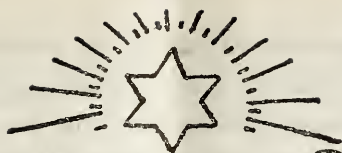
265

SKANDINAVIENS STJERNE

ORGAN FOR JESU KRISTI KIRKE AF
SIDSTE DAGES HELLIGE

HIMLENE FORKYNDER GUDS HERLIGHED

NUMMER 17 | 1. SEPTEMBER 1920 | 69. AARGANG

FORSINKEDE EMIGRANTER I 1856.

(Fortsat.)

Efter at de havde rejst fem og tredive eller fyrre Mil mod Nordost, brod Vinteren ind over dem i al sin Vælde. Det sneede omtrent ustandseligt i tre Dage og Nætter, og Vejene blev saa tilfogne med Sne, at de unge Mænd maatte spænde to Spand Muldyr for hver Vogn for at naa Toppen af Continent Divide. Reddick N. Allreds Spand var saa udkort, at han ikke var i Stand til at fortsætte længere, men maatte standse her. Sneen var saa dyb i South Pass, at selv de bedste Muldyr næppe kunde trække Vognen paa Nedturen.

Om Aftenen den 20. sogte de hen paa en lun Plads paa Sweet Water Plateauet, thi baade Mænd og Dyr var fuldstændig udmattede. Næppe havde de imidlertid indrettet sig for Natten, før Kaptajn Willie og Joseph B. Elder kom ridende ind i Lejren paa to udmattede Muldyr og fortalte, at deres Kompagni var Øst for Rocky Ridge og vilde bukke under for Kulde og Sult, hvis de ikke blev hjulpet øjeblikkelig.

De unge spændte straks deres Muldyr for igen og fortsatte

fremad, saa længe Dyrene blot kunde slæbe sig af Sted. Ved Daggry næste Morgen brod de op paany, og denne Gang blev de ved, til de naaede Willies Lejr. Det Syn, der mødte dem her, var nok til at røre det haardeste Hjerte. De ulykkelige, der ikke var meget under fem Hundrede i Antal, var blevet standset paa et Sted, hvor der hverken var Læ eller Brænde. De havde ikke faaet noget at spise i 48 Timer og var bogstaveligt talt ved at dø af Kulde og Sult.

De unge Mænd fra Salt Lake betænkte sig ikke længe; de fik fat i Økser og Muldyr og begav sig af Sted efter Brænde, og inden længe kom Dyrene slæbende ind i Lejren med adskillige Favne. Der blev tændt Baal, og Madlavningen tog fat for Alvor; hver eneste, som kunde, tog Del, og snart sad alle ved et rigeligt Maaltid. Nu spøredes naturligvis straks bedre Tilstande i Lejren, Humøret steg, og Kræfterne og Modet vendte tilbage, men til nogle kom dog Hjælpen for sent; ni døde den samme Nat.

Saaledes skriver Broder John Chislett, som var med i hint af Ulykker forfulgte Kompagni, om disse Dage:

»Vi rejste videre i Elendighed og Sorg Dag efter Dag. Undertiden naaede vi et antageligt Stykke frem, og til andre Tider var vi kun i Stand til at gaa nogle faa Mil. Vi blev tilsidst overfaldet af en frygtelig Snestorm, der piskede os om Ørene, men vi turde ikke standse, da vi havde sejsten Mil til Træ og Vand.

»Da vi hvilede om Middagen, kørte en let Vogn ind i Lejren fra Vest, og paa den sad Joseph A. Young og Cyrus H. Wheelock. Der er aldrig kommet et Sendebud fra Herlighedens Rige, der har været mere velkommen end disse unge Mænd var for os. Efter at have opmuntret os alt det, de kunde, kørte de videre for at bringe de glade Tidender til Martins Kompagni, som vi frygtede var endnu værre faren end vi. Da de forlod os, fulgte mangt et hjerteligt »Gud velsigne Jer« dem paa Vej.

»Lige da Solen var ved at synke bag de fjerne Bjerge i Vest, saa vi flere dækkede Vogne komme hen imod os. Nyheden spredte sig gennem Lejren som en Vind, og alle, som kunde, kom ud; Glædesraab fyldte Luften, stærke Mænd græd, Børnene dansede af Glæde, og da Brødrene naaede Lejren, stormede Søstrene mod dem og dækkede dem med Taarer og Kys. Vore Hjælpere var saa overanstrengte, at de næppe kunde tale, men de søgte øjensynlig at ud-

trykke, hvor bevæget de var. Snart faldt der dog lidt Ro over alle, men en saadan Rysten Hænder og Opmuntren, en saadan Nedkaldelse af Guds Velsignelse har hverken jeg eller andre set Mage til. Blandt de Brødre, som kom os til Undsætning, var Ældsterne William H. Kimball og George D. Grant; de havde kun været i Dalen to Dage og var da vendt tilbage for at hjælpe os. Maa Gud for altid velsigne dem for deres ædle, uselviske Opofrelse og deres mandige Handlemaade. Hvor højsindet, hvor trofast, hvor tappert har de ikke hjulpet os at naa til vor Guds Zion.«

Næste Morgen fortsatte Kaptajn George D. Grant, som man var blevet enig om paa et Møde Aftenen for, sin Rejse fremad med sytten Mand og ni Vogne. Han skulde nu undsætte Martins, Hodgetts og Hunts Kompagnier, og han tog det meste af Provianten med. William H. Kimball vendte med Resten af Vognene tilbage til Salt Lake i Spidsen for Willies Kompagni. Det blev sent paa Dagen, for Ældste Kimball fik Trækvognsfolkene i Gang, da de endnu led under Følgerne af de sidste Dages Lidelser. Omkring fyrretyve af dem var allerede afgaaet ved Døden, og andre var døende.

Da de gik over Rocky Ridge, forfros mange af dem deres Hænder, Fødder og Ansigt, da Kulden var overordentlig bidende og gennemtrængende.

Næste Morgen fortsatte de igen og forcerede Farten saa meget som muligt, da de ønskede at drage Fordel af den Vej, som Undsætningskompagniet havde banet, før Sneen fyldte den paany; men de blev bittert skuffet. Der rasede et frygteligt Snefog hele Dagen. Deres Proviant var næsten sluppet op igen, og de maatte endnu rejse i det mindste tyve Mil, før de kunde blive forsynet paany. Dette var den mest skæbnesvangre Dag paa hele Rejsen, og femten af deres Tal døde den Dag.

Den 24. naaede de South Pass efter en haard Dags Opstigning, og her ventede Mel og Brænde i Massevis paa dem i Allreds Lejr. Næste Dag mødte de fem Vogne fra Dalen, men det blev anset for klogest, at disse Vogne fortsatte og hjalp Martins Kompagni, som var i det mindste hundrede Mil læn-

gere tilbage. Disse Vogne havde efterladt et vel banet Spor, hvilket blev til stor Lettelse for Trækvognsfolkene og satte dem i Stand til at naa Green River sidst paa Maaneden. Næste Dag mødte de syv Vogne fra Fort Supply og tre fra Salt Lake. Fra da af modte de Vogne hver Dag, men de fleste af dem fortsatte videre frem for at hjælpe de andre Kompagnier.

Da de naaede Fort Bridger den 2. November, ventede der dem en stor Overraskelse og Glæde, idet de der fandt halvtredsindstyve Vogne, der var blevet sendt dertil af Nybyggerne Nord og Syd for Salt Lake til at kore dem i det sidste Stykke Vej. Indtil nu var omtrent en Sjettedel af det Antal, de udgjorde, da de forlod Jowa City, dode.

Ved Middagstid den 9. November korte William H. Kimball sine halvtredsindstyve Vognlæs menneskelig Elendighed op foran den gamle Tiendebygning i Salt Lake City. Kompagniet blev hilst af Hundreder af Salt Lake Borgere, som bekymret havde ventet deres Komme, og mindre end en Time efter, at den saa haardt hjemsogte Flok var ankommet, var hver Mand, hver Kvinde og hvert Barn i kærlige Hænder, som plejede dem og drog Omsorg for dem paa en Maade, som bragte Taarerne til at rinde fra deres blodskudte Øjne.

III.

(Nu var Willies Kompagni lykkelig kommet til sit Bestemmelsessted. Vi ved, at Undsættelseskompagniet under George D. Grant havde fortsat sin Rejse for at hjælpe dem, der var endnu længere tilbage; vi vil nu følge dem paa deres brydsomme Færd:)

Om Morgenen den 22. Oktober bod femten Medlemmer af Undsættelseskompagniet under Ledelse af George D. Grant Farvel til Trækvognsfolkene ved Rocky Ridge og fortsatte Rejsen mod Øst. Efter fire Dages anstrengende Korsel kom de til Devils Gate udmattede, stive og skuffede. Her fandt de Joseph A. Young og Cyrus Wheelock, de Ekspresmænd, de

havde sendt forud ved Green River. Brødrene Young og Wheelock, der ikke havde hort det mindste til de forsinkede Kompagnier, havde ment det bedst at vente, indtil deres Kammerater kom, da de næsten havde fortæret al Proviant, og deres Dyr var helt overkorte.

Sondag den 26. var i Ordets fulde Forstand en Hviledag for alle, baade Mennesker og Dyr, hvilket i Sandhed ogsaa tiltrængtes. Efter at have rejst mere end tre Hundrede Mile paa lidt mindre end nitten Dage over næsten ufarbare Veje, var Mændene nu saa komplet udkorte, at Kaptajn Grant var nodt til at gore Holdt. Dagen blev tilbragt med Faste og Bon, og Kompagniet gjorde sig rede til at modtage Herrens Befaling angaaende deres fremtidige Bevægelse.

Kaptajn Grant sendte tidlig næste Morgen Joseph A. Young og Abel Gar af Sted for at finde Martins, Hodgetts og Hunts Kompagnier, medens Resten af Mændene gik i Gang med at reparere Vogne, bode Seletojer, doktorere paa Muldyrene, pleje deres Frostblærer og i det hele taget gøre sig rede til den Bjergbestigning, som ventede dem.

De folte ingen Ængstelse for Willies Kompagni; det var i gode Hænder nu, vidste de, og det havde jo South Pass Levnedsmidlerne at tære paa, indtil det kunde faa yderligere Hjælp, men de var meget bekymrede for de andre Kompagnier, om hvilke man ikke havde hort noget, siden Richards og hans Selskab kom forbi dem paa Sletterne seks Uger for.

Hvilket mægtigt Ansvar hvilede ikke paa disse unge Mænds Skuldre, og hvor virkede ikke alt til at nedslaa deres Mod! Her var de nu tre Hundrede og tretten Mile fra deres Hjem, muret ind til alle Sider af fygende Sne med Instrukser fra Brigham Young om ikke at vende tilbage, før der var gjort Rede for hver eneste Emigrant paa Sletterne. De havde allerede gennemgaaet mere, end et Gennemsnitsmenneske vilde kunde taale, men det var for intet at regne mod det, som endnu ventede dem. Meget havde de provet og døjet som Ny-

byggere i Utah, men deres Byrder ved denne Lejlighed syntes næsten storre, end de kunde bære dem.

Efter nogle Dages Forløb viste Ekspresmændene sig igen, trætte, udmattede og forkomne. Efter at have optoet deres stivnede Lemmer og nydt et godt Maaltid, afgav de følgende Rapport:

»Den første Nat løb vore Dyr ind mellem Højene med en Bøffelhjord, og det blev næsten Middag næste Dag, før vi fangede dem. Efter flere Timers haardt Ridt saa vi Spor af en Mand i Sneen et Stykke forude. Vi skyndede paa vore Heste og kom snart til Martins Lejr, der laa omtrent to Mil fra det Sted, hvor Vejen forlader North Plate. Nogle faa Hundrede Yards længere borte laa Hodgetts Vogntog. Ingen af Kompagnierne havde rørt sig siden den 20. Oktober grundet paa Sygdom, Dodsfald og den dybe Sne.

Vi fandt Martins Kompagni i en ynkelig Tilstand: 65 var dode, siden de gik over North Plate ni Dage før, deres Proviant var omtrent opspist og deres Klæder omtrent slidt til Pjalter, det meste af deres Sengetøj havde de ladet blive paa Vejen, da de i deres svækkede Tilstand var ude af Stand til at slæbe det med. Vi raadede dem til at drage fremad hver Dag, lige saa langt som de kunde naa, da det var den eneste synlige Udvej, de havde til at undslippe Døden.

Næste Morgen red vi over til Hunts Lejr tolv Mil længere fremme og fandt den næsten blottet for Proviant og dens Kvæg doende af Mangel paa Foder. De fleste af Folkene var saa mismodige, at de ikke vidste hverken ud eller ind. Vi forklarede dem, hvor umuligt det var for os at give dem væsenlig Hjælp, da vi kun havde ni Vognladninger Proviant tilbage, og det blev jo kun til meget lidt, naar det skulde fordeles paa saa mange. Vi tilskyndede dem af al Magt til at drage fremad mod Dalen, koste hvad det koste vilde. Vi lod dem forstaa, at Autoriteterne i Salt Lake City ikke havde nogen Ide om, at de var saa langt borte og derfor ikke havde truffet Foranstaltninger til at møde saadanne Vanskeligheder. Det trak op

GREEN RIVER (DEN GRØNNE FLOD), PAA DET STED, HVOR UNDSÆTNINGSKOMPAGNIET GIK OVER.

til en ny Storm, og netop som vi tog af Sted, begyndte det at sne hæftigt.

Da vi igen mødte Martins Kompagni, var de paa Vandring paany: Gamle Mænd asede med tunge Trækvogne, Kvinder trak deres syge Ægtefæller, Born kæmpede sig gennem den dybe Sne, og saaledes drog de af Sted. De slog den Aften Lejr paa et Sted, hvor der hverken var Brænde eller Læ, og Vejret var bitterlig koldt. Flere dode den Nat, og andre var doende. Da vi forlod dem i Morges, var de ved Greasewood Springs omtrent tredive Mil borte og var i Begreb med at bryde op paany.«

Saa snart Kaptajn Grant havde hort dette, beordrede han sine Mænd til at spænde for straks og ile Emigranterne til Hjælp, og næste Dag havde de unge Mænd travlt med at hjælpe de haardt slidende Emigranter gennem den dybe Sne. Næste Dags Middag var Martins Kompagni i god Behold ved Devils Gate (Djævleporten), og to Dage senere arriverede Hodgetts Kompagni.

Folgende Notitser fra Kaptajn Hunts Dagbog vil forklare, hvorfor Vogntoget ikke havde rort sig fra den 19. til den 28. Oktober. De fortæller ogsaa kortelig om Rejsen fra North Platte til Devils Gate:

»Oktober 20. — Sneen, der er omtrent otte Tommer dyb, har fuldstændig forhindret os i at rejse.

Onsdag 22. — Vi gik over North Platte ved at spænde to Spand Dyr for Vognene og fældede nogle Træer som Foder til Kvæget.

Torsdag 23. — Meget koldt Vejr, adskillige Stykker Kvæg dod.

Fredag 24. — Har fældet flere Træer til Fode for Kvæget. En Okse er dod, og andre er ikke i Stand til at rejse sig.

Lordag 25. — Snefog, Jorden bar paa sine Steder, saa at Kvæget kan faa i alt Fald nogen Fode.

Søndag 26. — Let Tø, Kvæget ser bedre ud.

Mandag 27. — Sneen smelter stadig.

Tirsdag 28. — Meget koldt Vejr.

Onsdag 29. — Joseph A. Young og to andre Brødre ankom fra Vest. Genoptog vor Rejse Kl. 2 om Eftermiddagen og rejste tre Mil. Maatte lade een Vogn tilbage.

Torsdag 30. — Rejste syv Mil.

Fredag 31. — Laa hele Dagen over i Lejr.

November 1. — Rejste tolv Mil og blev ramt af en anden Storm. Modte Cyrus H. Wheelock og William Broomhead, der var sendt ud for at undersoge, hvorledes vi befandt os.

Sondag 2. — Kom fjorten Mil frem og fældede nogle Piletræer til Kvæget at æde.

Onsdag 3. — Rejste elleve Mil og lod femten Stykker Kvæg tilbage.

Torsdag 4. — Rejste elleve Mil. Fandt noget Græs langs Bredden af en Bæk, og Brodrene skrabede Sneen bort, saa Kvæget kunde æde det.

Onsdag 5. — Rejste ti Mil og naaede Devils Gate omkring Klokken 8 om Eftermiddagen. Der blev sammenkaldt et Mode, og følgende Brodre talte: George D. Grant, Cyrus H. Wheelock og Robert T. Burton. Kaptajn Grant underrettede Emigranterne om, at al Bagage maatte lades tilbage ved Devils Gate undtagen det, som ganske nodvendigvis maatte tages med, og ligeledes maatte Halvdelen af Vognene blive tilbage. Alle var enige om at stotte Kaptajn Grant i at gennemfore denne vigtige Beslutning og være taknemmelige for at naa Dalen med Livet.«

(Fortsættes).

288

SMAA PRÆDIKENER.

Det ædle Menneske stiller Fordringer til sig selv, det simple Menneske stiller Fordringer til andre. *Kungfutse.*

Mange vilde naa til Visdom, hvis de ikke troede, de allerede var der.

Alt, hvad vi har i denne Verden, er det, vi giver bort.

Brug og udnyt din Dag i Dag, og din Dag i Morgen vil sorge for sig selv.

Spot er en ond Urt, som vokser paa Kærlighedens Grav.

Grundtvig.

EFTERAARSKONFERENCERNE I NORGE

vil blive som folgende:

Bergen 2., 3. og 4. Oktober;
Trondhjem 9., 10. og 11. Oktober;
Kristiania 16., 17. og 18. Oktober.

Præsidenterne for de forskellige Konferencer vil selv bestemme, hvor mange Møder der skal afholdes hvert Sted, og bestemme, paa hvilket Klokkeslet de forskellige Møder skal afholdes. Vi opfordrer herved vore Søskende til at virke af al deres Magt for at gøre disse vore Konferencesammenkomster saa festlige som muligt, saa at vi alle maa blive velsignede og styrkede gennem dem.

Aug. S. Schou,
Præsident for den norske Mission.

EFTERAARSKONFERENCERNE I DANMARK

vil blive som folgende:

Aalborg 25., 26. og 27. September;
Aarhus 2., 3. og 4. Oktober;
Kobenhavn 15., 16., 17. og 18. Oktober.

TIL KAMP!

(Apostel Stephen L. Richards).

Der kæmpes i Dag en storre Kamp end den, der blev kæmpet paa de blodige Slagmarker i Frankrig, og der deltager flere Mennesker i denne Kamp end de udstrakte Horder, som stod overfor hinanden i Europa. Det er den gamle Krig mellem Satan og Guds Aand. Denne Kamp kæmpes i ethvert menneskeligt Væsens Hjerte. Satan har med alle sine Kunstgreb gjort enorm Fremgang. Han er kommet i farlig Nærhed af Fæstningen — af Herrens Huses store Borg. Hans Allierede

er de smaa Ting, der sniger sig ind i unge Mænds og Kvinders Liv og frister dem og leder dem bort fra Pligtens Sti — saasom Tobak, sent i Seng, Overtrædelse af Sabbaten, Ligegyldighed med at holde Visdomsordet, Modens Fordringer og Dusinvis af andre stærke Allierede, som han kan kalde til sin Undsætning for at hjælpe til med at vinde den store Kamp om Menneskelig og Menneskesjæle.

I, mine Brodre og Sostre, er indskrevne paa Guds Side. Mine Medarbejdere, jeg kalder paa Eder i det unge Israels Navn: flok Eder til Fanerne og kæmp, saa at I maa vinde Kampen for Gud og hans Born.

HINSIDES ARSARETH.

(Fortsat.)

I mange Timer klatrede jeg opad. Hojene var paa sine Steder ikke saa stejle, og jeg valgte den letteste Vej. Et langt Stykke op kunde jeg se, hvorledes Isen havde skuret Klippen og afslebet alle skarpe Hjorner.

De nogne Hoje strakte sig saa langt mod Nord, som jeg kunde se. Hele den Dag gik det temmelig hurtigt fremad, og jeg hvilede mig nogle Timer ved et Vandhul mellem Klipperne. Derpaa gik det igen fremad over den næste Hoj og saa over den næste. Som jeg kom længere ind i Landet, saa jeg begyndende Jordbund og Plantevækst, og det gav mig Mod. Ved mit næste Hvilested spredte jeg mit Tæppe over noget blodt, moslignende Græs og fik en god Sovn. Næste Dag gik det igen videre. Luften var helt varm nu, ja saa varm, at jeg maatte trække min Frakke af og binde den i mit Bundt. Skont jeg syntes, at jeg kom højere og højere op, var Virkningerne paa mig lige det modsatte. Luften syntes meget tungere, og varmere blev det ganske sikkert. Nu var der fuldt op af Græs og Mos, og efterhaanden begyndte der at vise sig smaa Buske. Der var Fugle i Luften, men jeg saa ingen Dyr paa Jorden.

Om Aftenen den fjerde Dag var jeg helt udmattet. Jeg havde ikke fundet Vand hele Dagen, og jeg havde gjort op med mig selv, at jeg maatte gaa tørstig til Hvile den Aften. Højene syntes nu at skraane nedad mod Nord; jeg kunde i hvert Tilfælde ikke se Toppen af nye bag den Bakkekam, der laa foran mig. Jeg asede mig op paa Toppen — og se! Højene var fuldstændig borte, og foran mig laa en stor, aaben Slette. Det forekom mig, at jeg saa ned i et stort Bassin, og jeg fastsløg, at min Vandring fremtidig vilde blive »ned ad Bakke« i lang Tid. Jeg havde lært i Skolen, at Jorden var fladtrykt ved Polerne, men her syntes det, at Fladtrykningen havde antaget en konkav Karakter; hvis saa var, maatte Jordens Overflade her være nærmere ved Jordens glodende Indre, og dette kunde være Aarsag til det varme Klima, som jeg undrede mig saa meget over. Jeg kunde ogsaa indse, at Solens Straaler maatte falde meget mere lodrette paa dette Bassins skraa Sider, end de vilde gøre paa fladt Land.

Lidt nede paa Skraaningen fandt jeg en Kilde, og jeg slukkede min Tørst og gik videre. Jeg fulgte den lille Strøm, men pludselig sank den i Jorden og var borte. Dette fandt jeg at være Tilfældet med alle de Strømme, jeg saa. Jorden syntes at være yderst porøs, og skønt der var Vand nok, fik det ikke Lejlighed til at samle sig til større Vandløb.

Jeg gjorde Holdt igen. Endnu en Gang vilde jeg hvile og samle Kræfter, thi nu var det nødvendigt for mig at opnaa Forandring paa en eller anden Maade, hvis jeg ikke skulde omkomme. Da jeg svøbte mig i mit Tæppe og lagde mig til Hvile paa Græsset, bevægede Solen sig ad sin Bane mod Nørd, men dens Straaler trængte ikke ned til Landet i Dybet nedenunder, og jeg tænkte paa, hvad Mørket dèr vel skjulte. Vilde jeg være i Stand til at leve af de Planter, som groede der, og vilde jeg finde Dyr, som jeg kunde dræbe og spise — jeg den nye Robinson Crusoe, der sandsynligvis gik et endnu haardere Liv i Møde end den oprindelige.

I disse Tanker faldt jeg i Søvn, men jeg sov ikke godt.

Flere Gange blev jeg forstyrret, og tilsidst vaagnede jeg helt. Jeg syntes, jeg horte Lyde, som lignede Faars Brægen og en menneskelig Stemme, og jeg kom paa Benene i en Fart. Der hvilede en Taage over Landet, saa jeg kun kunde se mine nærmeste Omgivelser. Jeg samlede i en Fart mine Sager og skyndte mig nedad. Paa en Gang stod jeg ved en stejl og høj Skrænt og kunde ikke komme længere, men maatte folge Randen et langt Stykke, for jeg fandt et Sted, hvor jeg om end med stor Vanskelighed og Forsigtighed kunde klatre ned paa det mere flade Land nedenfor.

Jeg befandt mig da i et yndigt Land med kuplede Hoje, men alligevel skraanende mod Nord. Græs fandtes i Overflod, og Buskene var meget storre end dem, jeg hidtil havde set, Fuglene sang i Krattet, og rundt om saa jeg nogle smaa Dyr, der lignede Kaniner, smutte omkring mellem Planterne. Luften var mild, og Solen, som stod i Syd, varmede lifligt. — Da horte jeg igen Brægen af Faar, og denne Gang var der ikke Tale om nogen Fejltagelse. Jeg skyndte mig, saa hurtigt jeg kunde, i Retning af Lyden, og fra Toppen af en Bakke saa jeg endelig Faarene. De græssede roligt paa en gron Bakkeskraaning, og jeg satte mig ned og formelig nod Synet af dem, thi for mig betod de andet og mere end blot en Flok Faar — de betød Frelse fra Doden, de betod, at det Land, jeg var kommet til, var beboet; thi de var ikke vilde.

Jeg gik ned ad Hojen og hen til Faarehjorden, og Faarene viste ikke Tegn til Frygt. Da horte jeg paa en Gang et Raab i Retning af Klippevæggen. Jeg lyttede, men horte ingen Ord. Det undrer mig nu, at jeg ikke tænkte paa Fare, ikke tænkte paa, at hvis det var et menneskeligt Væsen, der havde raabt, kunde det være en Vild. Jeg var ikke bevæbnet, men alligevel var Frygt mig fuldstændig fremmed, og jeg gik dristigt i Retning af Lyden, der lød som Nødraab. Jeg fremskyndede mine Skridt. (Fortsættes).

VÆR GLADE!

Wm. A. Morton.

Da Herren satte vore forste Forældre i Eden, sagde han til dem: »Glæd Eder og vær lykkelige.« Dette er det Budskab, som jeg af den overste Ledelse er blevet opfordret til at indprente den store Hær af Sondagsskolearbejdere, der er forsamlede her i Aften: »Vær lykkelige«. »Samler Solskin«. »Gor Verden lysere«. Der fortælles, at de gamle havde en Bon, i hvilken de sagde: »O, Gud! hjælp os at være dydige, for at være dydig er at være god, og at være god er at være lykkelig.« Naar de kom saa langt, standsede de, fordi de nemlig ikke kunde komme længere. Vi finder Ord, som ligner de nævnte i Mormons Bog. Nephi sagde: »Adam faldt, for at vi kunde blive til, og Menneskene er til for at nyde Glæde.« Og Salmisten David siger, at i Guds Nærhed »bor Glæden i sin Fylde«. Jeg kan ikke tænke mig noget storre end dette »Glæden i sin Fylde«. Da jeg forste Gang hørte om Mormonismen, om det store og underfulde Værk, som Herren havde begyndt paa Jorden ved Profeten Joseph Smith, folte jeg, at jeg vilde give Verdeners Rigdom, hvis jeg ejede den, for at vide, at det fortalte var sandt. Jeg gik til Gud i Bon; jeg bad ham i hans enbaarne Sons Navn om at give mig et Vidnesbyrd om Mormonismens Sandhed. Og han gjorde det. Han gav mig et Vidnesbyrd, som har brændt i min Sjæl fra den Nat indtil nu, og med dette Vidnesbyrd kom der i mit Hjerte en ubeskrivelig Glæde, som jeg aldrig havde kendt før, en Glæde, som de, der forkaster Sandheden, aldrig vil lære at kende. Eders Værk, Lærere, er at bibringe Zions Born Kundskab om Sandheden, at der med denne Kundskab maa komme en Glæde i deres Hjerter som den, jeg har talt om. Hvorledes skal I udfore dette Arbejde? Som Herren har sagt: »med et glad Hjerte og et venligt Ansigt«. Søndagsskolelærere, hvis I vil vinde Eders Elevers Hjerte, da vær altid venlige, vær altid glade!

KRISTI FORSONING.

»Af saa stor Betydning var denne Lære blevet blandt Israeliterne, at der var blevet udvalgt en særlig Dag, som blev kaldt Forsoningsdagen. Den blev af Folket iagttaget som en hojtidelig Sabbath. Paa denne Dag alene var det Ypperstepræsten tilladt at gaa ind i det Allerhelligste og kun efter en omhyggelig Renselse af sit Legeme og efter at have klædt sig i hvide Klæder. Det var hans Bestilling paa den Dag at fremfore en ung Okse som Syndoffer og en Vædder som Brændoffer. Med hojtidelige Ceremonier blev disse ofrede til Gud. Blodet af disse Dyr blev stænket omkring det Allerhelligste.

Ypperstepræsten selv med sit rengjorte Legeme og i sit hvide Klædebon var det bedste udvortes Forbillede, som en levende Mand med sin egen Person kunde frembyde af den Rene og Hellige, som en Gang skulde rense sit Folk og aftvætte deres Synd.« (Smiths Bibelordbog Side 82).

Dette er i fuldstændig Overensstemmelse med Kirkens Lære, thi vi har altid betragtet Ofringen af Dyrene som ude af Stand til i sig selv at vinde Tilgivelse for Folket, men som en Skygge og et Forbillede af Ofringen af Guds Son.

(Juvenile Instructor).

Lad de Hovmodige beskæmmes, thi uden Skjel have de forurettet mig, men jeg vil grunde paa dine Befalinger.

Din Trofasthed varer fra Slægt til Slægt; du befæstede Jorden, og den stod fast.

I HØST.

»Og aldrig stemmes en Sjæl saa glad,
det være sig Mands eller Kvindes,
som naar det dufter af Myntens Blad,
og Negene samles og bindes.«

»Nu er det længe siden,
men end det gemmes i *mit* Sind,
hvordan i Barndomstiden
den kære Rug kom ind,
hvordan dens kærnetunge Top
ved Moders svage Kræfter
blev lagt i Lugen op.«

Jeppe Aakjær.

Vær en saadan Mand og lev et saadant Liv, at hvis hver Mand var en Mand som du, og hvert Liv var et Liv som dit, vilde denne Jord være Guds Paradis.

Den forstandiges Hjerte kober Kundskab, og de vises Øre søger efter Kundskab. *Salomon.*

Send Blomsterne i Dag! Naar din Ven er død, kan han ikke takke dig. I Dag kan han. *Send dem nu.*

INDHOLD:

Udgivet og forlagt af CARL E. PETERSON, Korsgade 11, Kbhvn. N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).